

Ο Κον Λάφκας με τη σύζυγο του Κάθυ, τον Νικόλας και τον μικρό Παναγιώτη

Αλλά και η Άλεξ, η δασκάλα μου στο τρομπόνι, που πιστεύει στις δυνατότητες μου, δεν έπαψε να με ενθαρρύνει. Θυμάμαι τις πρώτες μας συναντήσεις. Ανψουχούσα, δεν ήξερα αν θα την ικανοποιήσει το παίξιμο μου.

Φοβόμουν μήπως δεν ήμουν αρκετά καλός. Ευτυχώς δεν ήταν έτσι.

Και η Άλεξ και οι άλλοι δάσκαλοι της μουσικής που συνάντησα θεώρησαν ότι έχω ταλέντο κι αν εργαστώ σκληρά θα τα καταφέρω. Όπως συνηθίζει να λέει ο διευθυντής της μπάντας που παίζω, ο κ. Jason Isaacs, "μην το βάζεις κάτω ποτέ". Έτσι άρχισα να μελετώ καθημερινά και κάποια στιγμή έγινε η αλλαγή. Δεν μου φαινόταν πια τόσο δύσκολο αυτό που έκανα. Τώρα είμαι χαρούμενος γιατί έχω φτάσει σε υψηλό επίπεδο και είμαι το νεότερο μέλος μιας μπάντας της Τζαζ μουσικής που συμμετέχουν μουσικοί τρία και τέσσερα χρόνια μεγαλύτεροι από εμένα.

Παίζεις μουσική, μελετάς καθημερινά, συμμετέχεις σε μια μπάντα, έχεις δώσει συναυλίες. Είσαι και ακροατής της μουσικής; Πηγαίνεις σε συναυλίες;

Φυσικά! Μια από τις πιο έντονες αναμνήσεις μου είναι και η πρώτη

μου επίσκεψη στην Λυρική Σκηνή του Σίδνεϊ (Opera House). Η ιδέα ήταν της θείας μου, της αδελφής του πατέρα μου, Dora Lafkas. Ήταν η πρώτη φορά που είδα και άκουσα μια συμφωνική ορχήστρα. Σε μια μεγάλη οθόνη παρακολουθούσαμε σκηνές από τους "Πειραιές της Καραϊβικής" και τον "Δόκτορ Who" και από κάτω η ορχήστρα ερμήνευε τη μουσική επένδυση των ταινιών. Ήταν μοναδική εμπειρία να μπορώ να ακούσω

από κοντά πως ακριβώς συνεργάζονταν όλα αυτά τα όργανα, τα βιολιά, τα γαλλικά κόρνα, τα κρουστά...

Θα ήθελα τώρα να μου πεις τι ακριβώς σκοπεύεις να κάνεις στη συνέχεια. Γνωρίζω ότι πέρασες τις απαιτητικές εξετάσεις και από τον χρόνο θα είσαι μαθητής του Γυμνασίου για τις Παραστατικές Τέχνες που βρίσκεται στο Newtown. Πόσο δύσκολη ήταν η προετοιμασία;

Αρκετά. Αρχικά έπρεπε να επiléξω μαζί με την δασκάλα μου το κομμάτι που θα ερμήνευα μπροστά στους κριτές. Το κομμάτι αυτό δεν θα μπορούσε να είναι απλοϊκό... Επiléξαμε λοιπόν ένα σχετικά απαιτητικό έργο. Μετά, άρχισε η εξάσκηση. Μελετούσα καθημερινά μετά το σχολείο. Ξανά και ξανά. Όσοι, τον περασμένο Ιούνιο έφτασε η στιγμή που περίμενα... Στις εξετάσεις πήγα με τον πατέρα μου. Πήραμε το τρένο και κατεβήκαμε στο σταθμό του Newtown. Είχα αγωνία στη διαδρομή αλλά δεν είπα τίποτα. Δεν ήθελα να εκφράσω τα συναισθήματά μου για να μην στενοχωρηθεί ο πατέρας μου. Κι αυτός ανψουχούσε. Δεν ήθελε όπως μου είπε αργότερα να απογοητευτώ. Περιπατήσαμε μέχρι το σχολείο. Τόσος κόσμος... Υποψήφιοι πηθοποιόι με τα κοστουμά τους, χορευτές, μουσικοί... Άρχισα να ετοιμάζομαι. Έμαθα ότι θα εξεταζόμουν δέκατος ή ενδέκατος. Βρισκόμουν σε μεγάλη ένταση. Όσοι έφτασε η στιγμή. Κατευθύνθηκα προς τους κριτές. Βρέθηκα στη σκηνή κοιτάζοντας εν μέρει προς το κοινό και εν μέρει προς το πιάνο που βρισκόταν δίπλα στους εξεταστές. Ο μπαμπάς παρακολουθούσε από την πλατεία. Μόλις άρχισα να παίζω μου πέρασε το τρακ. Συγκεντρώθηκα στη μουσική. Είχα ανοικτά τα μάτια μου αλλά δεν έβλεπα ακριβώς τι γινόταν γύρω μου. Τέλειωσα και οι κριτές μου ζήτησαν να γυρίσω στη θέση μου. Τώρα είχα ακόμη περισσότερη αγωνία καθώς θα έπρεπε να περιμένουμε μισή ώρα για να βγει η λίστα με τους τελικούς υποψήφιους. Καθίσαμε στην αίθουσα με τον πίνακα ανακοινώσεων. Κάποια στιγμή η πόρτα άνοιξε και κάποιος κύριος καρφίτωσε ένα χαρτί με τα ονόματα των επιτυχόντων στον πίνακα. Σπκώθηκα, περπάτησα ως εκεί και... διάβασα το όνομα μου ανάμεσα σε κάμποσα άλλα. Το πιο σημαντικό βήμα είχε γίνει. Ο πατέρας μου προσπαθούσε να μαντέψει από τη θέση του το αποτέλεσμα. Ήθελα να φωνάξω από τη χαρά μου αλλά συγκρατήθηκα. Τον πλησίασα και του είπα πως τα είχα καταφέρει. Ήταν πολύ περήφανος για μένα. Έστειλε μηνύματα με τα καλά νέα στη μαμά και τη θεία μου. Τώρα έμενε το τελευταίο μέρος της δοκιμασίας. Η συνέντευξη. Μετά από λίγο με κάλεσαν στην διπλανή αίθουσα. Από όλες τις ερωτήσεις με προβληματίσε αυτή για το πως περνάω τον ελεύθερο χρόνο μου. Ανψουχούσα μην θεωρήσουν ότι δεν είμαι αρκετά

δραστήριος γιατί κάνω αθλητισμό μόνο το Σάββατο το πρωί. Άλλοι συμμαθητές μου αθλούνται περισσότερο, έχουν χόμπι... Εγώ στον ελεύθερο χρόνο μου κάνω τις εργασίες του σχολείου ή μελετώ μουσική (συγκεντρωμένος σε ένα στόχο, σκέφτηκα καθώς τον άκουγα, όπως όλοι οι σημαντικοί καλλιτέχνες και επιστήμονες). Αλλά και η συνέντευξη πήγε καλά. Από την επόμενη χρονιά θα ήμουν μαθητής του Μουσικού Τμήματος του Γυμνασίου στο Newtown.

Οι γιαγιάδες σου ήρθαν πριν πολλά χρόνια από την Ελλάδα αλλά οι γονείς σου γεννήθηκαν στην Αυστραλία. Το έχεις σκεφτεί ποτέ; Τι σημαίνει αυτό για σένα; Έχεις πάει ποτέ στην Ελλάδα;

Στην Ελλάδα δεν έχω πάει ακόμη. Ναι, το έχω σκεφτεί. Μεγάλωσα εδώ και ίσως υπάρχουν πράγματα που δεν μπορώ να τα καταλάβω. Πάντως στην Αυστραλία δεν είναι ασυνήθιστο να έχουν έρθει οι γονείς σου από μια άλλη χώρα. Έχω μιλήσει για αυτά τα ζητήματα και με τον μπαμπά μου και με τη μαμά μου. Η ζωή ήταν πολύ διαφορετική όταν ήταν παιδιά. Η μαμά μου, μου έχει πει ότι μιλούσε μόνο ελληνικά και ήταν πολύ δύσκολο για αυτήν να προσαρμοστεί στο σχολείο. Το όνομα της φαινόταν παράξενο στους δασκάλους, τα παιδιά την πείραζαν. Μέχρι την τετάρτη δημοτικού δεν μπορούσε να παρακολουθήσει τα μαθήματα. Δεν της άρεσε καθόλου το σχολείο. Δεν ήθελε να πηγαίνει. Τότε η δασκάλα της των ελληνικών, είπε στον πατέρα της ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ότι πρέπει να προσπαθήσει περισσότερο. Η μαμά άρχισε να διαβάζει, έγινε καλή μαθήτρια. Στις εξετάσεις είχε πολύ καλά αποτελέσματα και πήγε στο πανεπιστήμιο. Τώρα διδάσκει νέους με ειδικές ανάγκες στο TAFE. Αλλά και για τον μπαμπά μου η προσαρμογή δεν ήταν ιδιαίτερα εύκολη όταν.

Έχεις ακούσει ελληνική μουσική, μιλάς καθόλου ελληνικά;

Ναι, έχω ακούσει μουσική σε διάφορες περιστάσεις. Η αδελφή της μαμάς μου ακούσει ελληνική μουσική. Και όλες αυτές οι εκδηλώσεις, γάμοι, βαφτίσεις, γιορτές. Εκεί υπάρχει πάντα ελληνική μουσική και χορός. Μου αρέσουν τα ελληνικά τραγούδια, αν και δυσκολεύομαι να καταλάβω τα λόγια. Τώρα με τη γλώσσα τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα. Θέλω να μάθω ελληνικά, έκανα μαθήματα μέχρι πρόσφατα αλλά τους τελευταίους μήνες που προετοιμαζόμουν για τις εξετάσεις δεν είχα αρκετό χρόνο και σταμάτησα προσωρινά. Είναι σπουδαίο να μάθεις μια γλώσσα και να μπορείς να επικοινωνήσεις με τους ανθρώπους.

Ξέρω ότι η μητέρα σου είναι εξαιρετική αναγνώστρια. Αγαπά πολύ το διάβασμα και έχει ένα ευρύ φάσμα ενδιαφερόντων. Ιστορία, λογοτεχνία... Πιστεύεις ότι η αγάπη της για το διάβασμα συνδέεται με τη σίαση της απέναντι στις πραγματικές σου επιθυμίες; Με το γεγονός δηλαδή ότι σου έδωσε την ελευθερία να ακολουθήσεις την κλίση σου; Καταλαβαίνεις την ερώτηση;

Ναι, νομίζω ότι σε καταλαβαίνω. Η μαμά μου γνωρίζει την αξία των τεχνών και του διαβάσματος. Αν και μου λέει τη γνώμη της για όλα τα ζητήματα που με απασχολούν, πάντα την τελική απόφαση την παίρνω εγώ. Έτσι πιστεύει, γίνεται κάποιος υπεύθυνος... Είχε κι αυτή ένα σπουδαίο δάσκαλο που τη δίδαξε ότι αν κάποιος δεν θέλει να κάνει κάτι καλύτερα να σταματήσει στην αρχή. Έτσι δεν θα χάσει χρόνο σε κάτι που δεν έχει ταλέντο και θα ανακαλύψει πιο γρήγορα τις κλίσεις του. Η μαμά διαβάζει πολλά βιβλία... Υπάρχει όμως ένα βιβλίο που διαβάζει ξανά και ξανά... Την Ιλιάδα του Ομήρου. Συνηθίζει να μου λέει ότι είναι ένα βιβλίο που μεγαλώνοντας θα πρέπει να το διαβάσω οπωσδήποτε... Πάντως αγαπάει και την σύγχρονη τεχνολογία. Δεν αποχωρίζεται το iPad της...

Ελπίζω να μην σε κούρασα. Έχω όμως μια τελευταία ερώτηση. Τι σκέφτεσαι να κάνεις στο μέλλον; Θα ήθελα να σπουδάσω νομικές επιστήμες και να παίζω μουσική...

Σ' ευχαριστώ. Είμαι σίγουρος ότι θα επιτύχεις στους στόχους σου.